

paa Grundlag af den; og ligeledes maa man være inod det forelagte Regerings Udkafts Bestemmelser, thi i dets 7de Kapitel har Indenrigsministeren foreslaaet, at visse Gaver skulle kunne ydes til denne saakaldte „de Fattiges Kasse“.

— Naar der af det ærede Medlem for 10de Kredts (Selsken) og et andet æret Medlem er omtalt, at der er noget Uheldigt ved, at Legater skulde kunne komme dette Gødgjorendhedsformaal til Gode, saa har jo ogsaa Regeringsudkastet den Bestemmelse, at, naar der ikke absolut er Noget i Stifterens Bestemmelser, der strider derimod, kunne saadanne Legater skjæntes til Husarme osv. Det er omtrent de samme Ord som de, der findes her i Lovudkastet. — Der er en anden Bestemmelse, som ikke ligger for her, men som indeholdes i Kommunalloven, nemlig at der af Kommunens Kasse kan ydes Tilskud til de Fattiges Kasse. Det kan ganske vist siges, at derved bortfalder Frivillighedens Præg, thi det er en Udskrivning af Kommunens Beboere; men det har paa mange Steder virket meget godt og har derfor været anset for heldigt; men jeg vil haabe, at den Tid snart vil komme, da man kan undvære dette Bidrag, thi det har ganske vist ikke Frivillighedens Præg. For Diebliffet vil det imidlertid vistnok ikke være heldigt ganske at affære Veien til, at de Fattiges Kasse kan komme i Besiddelse af et saadant Bidrag fra Kommunens Kasse. Jeg vil dog haabe og tro, at det skal vise sig, at det snart vil blive overflødig, thi jeg har den Tro til Gudheden hos Menneskene, at man overalt i Kommunerne meget snart vil komme til at indse, at det er deres helligste Pligt, deres Kristenpligt, deres Borgerpligt at tage enhver værdig Trængende under Armen. Jeg vil derfor paa det Bedste anbefale Lovforslaget.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Madvig: Det ærede Medlem vil maasse en Gang, naar han gjennemlæser, hvad jeg har sagt, og hvad han har sagt, komme til en Følelse af, hvor overordentlig lidt det, han sagde inod mig, ramte, hvad jeg havde sagt. I hvad han sagde om den Følelse, der burde være og opvækkes i Kommunen, og hvad der burde være og Sligt, er der ikke den mindste Forskjel mellem os, men Forskjellen er i Spørgsmaalet om, ad hvilken Veien det skal ske. Den korte Bemærkning, som jeg vil tillade mig, er den, at, naar det ærede Medlem sagde, at efter mine Præmisser maatte jeg ogsaa være inod den oprindelige Lov af 1856, saa har han fuldkommen Ret i, at jeg betegner denne Lov som Begyndelsen til en vigtig Veien. Naar denne Lov indskrænktes til, at visse særlige Indtægter kunde den almindelige Fattigbestyrelse udenfor Ordenen anvende, uden at de almindelige Føl-

ger, som følge med Fattigunderstøttelse, Enyttebedes dertil, saa var der ikke sket Noget, som førte paa Afveie, men derved, at man derpaa har villet bafere et nyt Fattigvæsen, er man kommen ind paa Noget, som man nu overalt føler, er næsten Intet; man har Erkjendelsen af, at den nuværende saakaldte „de Fattiges Kasse“ udvækker Intet eller meget Lidt, og derfor vil man gjøre den større. Det vilde være bedre, at man ophævede den som selvstændig.

N. Rasmussen: Det, som det nærværende Lovforslag egentlig skal udrette, er jo at skaffe flere frivillige Midler ind i de Fattiges Kasse. Jeg vil ikke tilbageholde min Mening desangaaende, og det er den, at jo mere vi lovgive paa dette Omraade, desto daarligere vil det komme til at staa til med de Fattiges Kasse. Den Gang Loven af 1856 blev givet, var det vistnok ikke de Mandes Hensigt, der strede derfor, at der skulde Andet ind i den Kasse, end hvad der kom af Frivillighedens Veien, og hver Gang der ved Lov er tillagt de Fattiges Kasse Midler, antager jeg, at der er begaaet et meget stort Misgreb. Jo mere, der af Lovgivningens Veien tillægges denne Kasse, desto mere trække de Private sig tilbage; det tror jeg er Noget, som Enhver af Erfaring vil indrømme. Vi se jo, at de Fattiges Kasse nu næstendels alene bestaar ved Midler, som komme ind i Genhold til visse Bestemmelser i Lovgivningen og navnlig ved Hjælp fra Kommunens Kasse, hvilket jeg for mit Vedkommende altid har anset for et meget stort Misgreb, idet Pengene i Kommunens Kasse ere komne ind ved tvungen Paaligning paa Kommunens Beboere. At der deraf udtages endog saa flere hundrede Rigsdaler og henlægges til de Fattiges Kasse, er efter min Mening en stor Forrykkelse af Forholdet, og det er Noget, som jeg tror, ikke kan billiges. Dersom jeg i mindste Maade kunde se, at dette Lovforslag vilde forbedre de Fattiges Stilling ved Pengebidrag af frivillig Veien, skulde jeg hilse det med samme Glæde som mange Andre, men min Opfattelse er den modsatte. Det er et meget stortet Maskineri, som efter Lovforslaget skal sættes i Bevægelse. Det kan vel nu paa en Maade siges at være ligegyldigt, thi kan det ikke gaae Kassen, saa kan det heller ikke skade den; men det er dog ikke ligegyldigt, og i denne Henseende kan jeg navnlig ikke forstaa den ærede Forslagsstiller, naar han har udtalt, at det var ingen Tvangssag at være Medlem af Bestyrelsen for de Fattiges Kasse. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det, naar det ved Lov er bestemt, at af saa og saa mange Medlemmer skal en Bestyrelse bestaa, da kan være en aldeles frivillig Sag for Folk at træde ind i den Bestyrelse. Jeg synes, at det er noget selvmodsigende, naar en Lov siger, at saa og saa mange Medlemmer skal en Bestyrelse bestaa af, men at Kommunens Beboere dog skulle have frit Valg,